

Izmenjava - Saltillo, Mehika, avgust 2009

Že od nekdaj sem si želela obiskati Mehiko. Izmenjava se mi je zdela odlična ideja, da združim prijetno s koristnim. S samim urejanjem dokumentov nisem imela nikakršnih težav, saj sem dobila natančna navodila od naše ekipe, ki je odgovorna za izmenjave. Kljub temu, da sem slišala, da je težko dobiti mesto v Mexico cityju ali Puebli, sem trmasto vztrajala pri teh dveh željah, kot tretjo pa sem izbrala Veracruz. Nestrpno sem pričakovala potrditev s strani Mehičanov. Ko sem videla, da so mi dodelili Saltillo, sem bila sprva nekoliko razočarana, saj za to mesto poprej še nikoli nisem slišala. Seveda sem se hitro informirala in kaj hitro spoznala, da najverjetneje ne bo tako slabo, glede na to, da mesto velja za varno, poleg tega pa sem tako dobila priložnost, da spoznam tudi sever dežele, ki je turistično najn znan.

Mesec pred samim odhodom sem prejela elektronsko pošto od kontaktne osebe in začutila sem, da gre zares. Zdelo se mi je lepo, da se nam je javila in predstavila, saj sem od nekaterih kolegov slišala, da lahko imaš kar težave z vzpostavitvijo kontakta z državo gostiteljico.

Čas mojega odhoda se je kar hitro bližal, saj sem imela vmes še veliko dela z izpiti in študijskimi obveznostmi. Letalsko karto sem kupila mesec prej in sicer za datum takoj po vseh izpitnih rokih. Čas do svoje izmenjave, ki se je začela avgusta, sem namreč želela izkoristiti za potovanje po jugu dežele.

Sprva sem potrebovala kar nekaj dni, da sem dojela, da se mi je končno uresničila želja in sem v deželi o kateri sem toliko časa sanjala. Prva dva tedna potovanja sta izredno hitro minila in prišel je čas, da se odpravim v Saltillo. Po internetu sem rezervirala avtobus iz Mexico cityja. Avtobus je bil izredno udoben, v resnici še boljšega avtobusa nisem videla. Moja 10-urna nočna vožnja je bila tako zelo prijetna in je hitro minila.

Svojo kontaktno osebo sem prosila, da me zjutraj pričaka na avtobusni postaji. Carolina mi je že na prvi pogled ugajala kot oseba, saj je bila kljub zgodnji uri zelo prijazna, polna energije in me je odpeljala k sebi domov, da se še malo spočijem. Ko sem se ponovno prebudila, so bili v njeni hiši že zbrani tudi drugi študentje, ki so prišli na izmenjavo. Moram priznati, da sem bila sprva rahlo razočarana, saj sem pričakovala več ljudi, nas pa je bilo samo 6 in vsaj dva med njimi izredno nezainteresirana za kakršnokoli družabno udejstvovanje. Tudi bivanje pri družinah se mi sprva ni zdelo tako zabavno, vendar se je kasneje izkazalo, da je to najboljša možnost, če naletiš na tako gostoljubno družino kot jaz.

Carolina nam je razložila, da bomo živeli pri družinah, ampak da bo prvi teden malo zmede, ker se še vsi študentje gostitelji niso vrnili iz svojih izmenjav. Tako sva s študentko iz Nizozemske za en teden ostali pri Carolini. Kasneje sem se preselila k svoji pravi družini, ki sem jo vzljubila od prvega trenutka. Moj gostitelj Victor je bil študent 5.letnika medicine, izredno prijazen in ustrežljiv. Govoril je tudi odlično angleško, vendar pa sem jaz raje vadila svojo španščino in na tak način tudi vzpostavila krasen odnos s preostankom njegove družine, ki so me praktično posvojili...vsaj počutila sem se kot del njihove družine. Dodelili so mi svojo sobo, imela sem dostop do interneta, televizije, tako da sem se resnično počutila kot doma, imela sem svojo zasebnost in vse kar sem potrebovala.

Prvi dan nas je Carolina vse skupaj odpeljala v bolnico in nas predstavila našim mentorjem. Opozorila nas je naj se nikar ne ustrašimo, če nam bodo ponudili, da zašijemo kakšno rano, vstavimo kateter ali vzamemo kri, saj pri njih že od drugega letnika delajo veliko prakse. Dejansko sem občudovala študente 6.letnika kako so znali oskrbeti pacienta in koliko izkušenj so imeli.

Moja praksa je potekala v bolnišnici Universitario in sicer na oddelku za travmatologijo. Dobila sem res prijetnega mentorja, dr. Baldizona, ki pa je delal v večih bolnišnicah, tako da sem preostanek časa v bolnici preživljala s študentko 6. letnika, ki je ravno takrat opravljala svojo prakso na oddelku za travmatologijo. Tudi ona se je zelo trudila, da bi čim več odnesla od svoje prakse.

Prvi dan sem bila kar obupana nad vsem kar sem doživela v bolnišnici. Universitario je namreč bolnišnica za ljudi brez zavarovanja. Pacienti si tako morajo sami prinesiti material, da jih oskrbijo. Ničkolikokrat se tudi zgodi, da odpovejo operacijo, ker svojici ne uspejo zbrati dovolj denarja. Dr. Baldizon se je potrudil in mi razložil kako deluje ves sistem. Z njim sem hodila v ambulanto in na operacije, preostanek časa pa sem lahko poljubno počela kar me je zanimalo.

Po šoku, ki sem ga doživela prvi dan, je bilo vsak dan bolje. Odlično sem se razumela z zdravniki, specializanti in vsem drugim osebjem, tako da mi ni bilo niti malo naporno priti zjutraj ob 7ih na vizito in ostati v bolnišnici do dveh popoldan. Prisostvovala sem pri veliko operacijah, pri nekaterih tudi asistiral, ponudili so mi možnost, da naredim nekaj šivov, vzamem pacientom kri, pokazali so mi kako se vstavljajo katetri, sonde, kako se namestijo opornice in monogo drugih stvari.

Moram priznati, da so mehiški študentje odlično skrbeli, da se nismo dolgočasili. Zajtrk in kosilo smo imeli v bolnišnici, ob večerih pa smo skupaj hodili v restavracije in uživali v tipični mehiški hrani. Organizirali so tudi tradicionalni večer, kjer je vsak skuhal tipično jed značilno za svojo deželo. Prvi teden je minil v spoznavanju muzejev v samem mestu, kjer imajo dva res odlična muzeja... največji muzej ptic na svetu in puščavski muzej. Carolina nas je dvakrat tudi povabila na bazen k svoji prijateljici, skoraj vsak dan smo šli na kakšno podaljšano pijačo, v cantino, bar ali v diskoteko, konec tedna pa smo ponavadi izkoristili za kakšen daljši izlet v lastni režiji. Tako smo en vikend odšli v Zacatecas skupaj s študenti na izmenjavi iz Monterreya, drugi vikend smo se odpeljali do Cuatro cienegas, ki je idilična oaza sredi puščave. Kot edina sem ostala v bolnišnici tudi 4. teden, saj se mi je bilo izredno težko ločiti od svojih novih prijateljev, svoje nove družine in zapustiti mehiško življenje, ki sem se ga navadila in mi je zelo ustrezalo.

Celotna izmenjava je name naredila izreden vtis in občutek imam, da sem odnesla veliko stvari. V bolnici sem videla veliko novih stvari, imela tudi možnost dejansko kaj početi. Spoznala sem veliko krasnih ljudi, zlasti domačinov, ki so mi pomagali, da sem se v Mehiki resnično dobro počutila in da sem spoznala njihov način življenja. Ravno to bo največja težava, da bom neznansko pogrešala te ljudi, mehiško hrano, zabavo, glasbo in Mehiko samo.

Sandra Klasinc